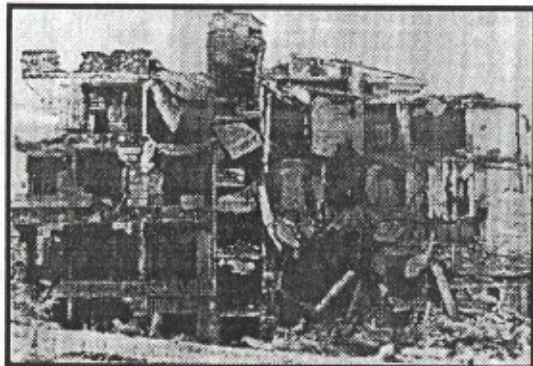

kertem a derkamra és kinyitottam az ajtót, mire valaki fegyver fogott a fejemhez. A rendőrség volt – ki más? A szokásos bőrönd-átvizsgálás során igen gyanakvóan néztek egy darab fokhagymát, s mivel gyanúnak találták, lefoglalták. Aztán persze kiderült, hogy azzal gyanúsítanak, hogy nem fizettük ki a mexikói stábtagnak az ígért összeget. „Aha – gondoltuk – tárgyalás mexikói stílusban”

Mexico City a forgatás után

Hidegvér! Előbb gondolkodj, aztán cselekedj! Aztán veszélybe került az utolsó mexikói napunk is, mert ahogy szokás, összeszedték az útleveleinket, majd bevitték a rendőrségre, akik persze nem értették az ügyet. Úgy délre tisztázódott, hogy az egész dolog egy óriási blöff volt. Carramba!

Most pedig álljon itt, mintegy lábjegyzetként egy zenei ajánlat egyenesen a harmincas évek napfényes Mexikójából: Antonio Machin: „El Manisero” ...

Bükkszék '94

Tavaly nyáron, páran a BS-ből együtt töltöttük a nyár egy kis részét Bükkszéken, ebben a... Nem is tudom milyen városban, vagy inkább faluban. Azt hiszem, mindannyian igen jól éreztük magunkat, köszönhetően a fáradhatatlan Nyilas Mónikának

... a million lightyears far from home

akinek ezúton is szeretnénk köszönetet mondani a bungalóért, meg a finom kajáért, meg minden egyébert...

Volt strand (mikorben Alphaville recsegett a hangszórókból), diszkó (cyber-pogóval együtt), kocsma (a sok-sok finom málnaszörppel), alvás, meg némi nótázás. Akkor újra találkozunk?

Móni, Fecó, Choby, Áky.
Innen hiányzik: Tom és Attila

H
E
L
L
O
H
E
L
L
O
H
E
L
L
O

BLUE SUNSHINE
HUNGARIAN ALPHAVILLE FANCLUB

SECRET SPELLS

A Blue Sunshine magyarországi
Alphaville Fanclub időszaki kiadványa
Kiadja az Ariana Design Studio
Budapest, 1103. Ozárb utca 36.

Hello!

...nem is szaporítjuk tovább a
szót, így is elég sokat késünk,
nem igaz..?

– MADE IN HUNGARY 2. –

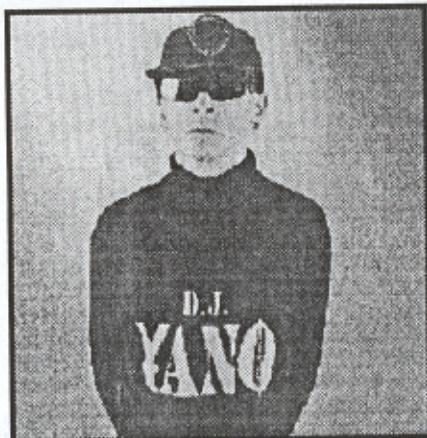
FOLYTATÁS A SOUNDS-SZAL

A legutóbbi fanzine-ban elmeséltem a történetet, mit is művelt a Digital Scream a Big In Japan-nál két évvel ezelőtt. Sajnos, azt még nem tudom, hogy az Alpha hogyan reagált a magyar verziókra (ék szerencsére az új albummal voltak elfoglalva az elmúlt hónapokban), de bármennyire is megrázó, elkészült a folytatás.

Az áldozat egy újabb AV klasszikus, a „*Sounds Like A Melody*”, amely (csak részben) a DS énekesének, DJ Yanónak első szólóalbumán szerepel. Persze, a mi kis Yanónknak annyi fantáziája már nem volt, hogy szöveget írjon a dalhoz, és persze hangja sincsen, hogy elénekelje azt. Az egyszerűség kedvéért ellopta a Sounds zenei részét, és hozzáénekelte Szécsi Pál (!) egy régi dalát, a „*Bús szívvel énekelni*” kezdetűt. A végeredmény... Nos, a végeredménytől sírni tudnék!

Egyszerűen nem tudom szavakkal kifejezni azt, ami itt folyik! Ez már a pofátlanság netovábbja! Azt már el sem tudom képzelni, vajon milyen képet fog vágni az AV, ha ezt meghallja! (Na, itt áljunk meg egy picit. Talán vannak, akik nem tudják, de a Digital Scream együttes „*Nagy Szerelem*” című nótáját – azaz a Big In Japan-t –

már az Alphaville „egyesületében”, Berlinben, a MoonOffice-ban is élvezhetik, mivel a cikk szerzője nekik is juttatott egy példányt – az ő kifejezett kérésükre. Ebből talán ki lehet következtetni: azóta már Yanó szólólemezt is

Ez ő!

megkapták...-SeSp) Kedves DJ. Yanó! Örömmel köszöntelek az AV rajongók táborában, hisz amit műveltél (és nem ahogy...), erre enged következtetni. Az elkövetkezőekben tűzzel-vassal fogok azért harcolni, hogy bepereljen az Alphaville a lopásokért és a szerzői jogok megsértéséért. S ha netán kedved szottyan a jövőben újabb, hasonló jellegű fel-

dolgozásokhoz, segítségom,

hogy a Forever Young című dal következik a Sounds után az AV antológiában. Bár ez neked aligha menne...

-vf-

Szedte, tördelte, tervezte: Heltai Áky
Blue Sunshine 1995.

Contact:
Budapest, 1103 Ózláb u. 36.

BOLONDOK

1994. július 29. Eger. a forráság szívdobbanása. könyvesboltban Csabával. we read the books. újság. lemezoldal. alphaville. fools. döbbenet. golden feeling. faithful & true.

fools

Maxi CD 1994. július.

Az idei nyár vége egy kellemes meglepetést hozott: végre-valahára megjelent a már nagyon várt „*Prostitute*”-ről az első, előzetesen kimásolt single, a „*Fools*”. Az új dal véleményünk szerint mind zeneileg, mind pedig a szöveget tekintve tökéletesre sikeredett, s egyik szempontból sem marad el az Alphaville eddigi dalaitól. A zenét tekintve elég nehéz volt elképzelni, hogy milyen irányban fejlődik tovább – egyáltalán: fejlődik-e tovább? – az együttes, de csalódnunk kellett, hiszen a „*Fools*” nem jelentett akkora lépést az előzőkhez viszonyítva, mint a „*Breathtaking Blue*” az „*Afternoons...*”-hoz képest, a dal talán a „*Headlines*”/„*Sister Sun*” vonalat viszi tovább, s az az igazság, végül is valami ilyesmire is számítottunk, hiszen egy első kislemez, sőt, általában a kislemezek nem szoktak túl nagyot „ütni”, nagyrészt a már bevált recept szerint készülnek. Persze, ez az Alphaville-re nem érvényes, mert bár a nóta zeneileg nem tartalmaz túl sok újat, mindenképpen figyelemreméltó, mert – mint megszokhattuk – már megint egész más zenei világot kapunk, mint az előző lemez.

Persze, a szöveget tekintve ismét fantasztikusnak alkotott az AV. Első hallásra azt hiszem, mindenkinek egyértelmű volt a politikai mondanivaló: „*Nagy káprázatokra pazaroljuk el az időnket (We waste our time with big illusions)*”, vagy „*Mindenünk, mi volt, atomtervekre cseréltük (Exchanging all the best we had*

into atomic masterplans)”, illetve „*Ezekre a politikusokra csak legyintek, a demokrácia csak egy hazugság, addig, amíg elég gazdagok vagyunk, minden kormány csak értünk dolgozik, mi meg csak etetjük őket, a Föld vámpírait (This politicians make me sigh, democracy is just a lie, as long as we are rich enough each government will do for us, we feed like vampires on the world)*” Érdemes egy kicsit jobban belemerülni a szövegbe, ugyanis a vers tele van bibliai utalásokkal. Itt van mindjárt a „*De Jerikó sosem fog elesni, bár trombitáinkat régen eladtuk (But Jericho will never fall, we sold our trumpets long ago)*”, vagy egy teljes szakasz, amely a Jelenések Könyvét idézi: „*Hét pecsét, Hét trombita, Hét kehely, Hét csapás, Hét angyal, A skarlátvörös vadállat, Szajhák anyja, Hűséges és igazságos (Seven seals, Seven trumpets, , Seven cups, Seven plagues, Seven angels, The scarlet beast, Mother of harlots, Faithful & true)*” Ha igazából tudni szeretnétek ezen sorok jelentését, érdemes, sőt el kell olvasnotok a Jelenések könyvét (A lényeg talán a Jel 17, 1-18; itt

A videoklip forgatásán, Mexikóban

egyértelmű a prostitúcióra való utalás.). A „Hét pecsét, Hét angyal (Seven seals, Seven angel)” képpel már találkozhattunk egy korábbi AV dalban, méghozzá a „Summer Rain”-ben („Bárki törte fel a hét pecsétet és a dühös angyalokat szabadon engedte (Whoever break the seven seals and let the angry angels free)”).

Igazándiból csak a szöveg elolvasása után lehet rájönni, hogy mit is ábrázolhat a „Fools” borítója: (skarlat)vörös alapon egy hófehér, vicsorgó fogsor, ami leginkább egy farkaséhoz hasonlít („Scarlet beast”). Maga a festmény nagyon jó (később megtudtam, hogy még a Prostitute borítójánál is jobb, de erről majd máskor... - SeSp), igényes munka. Egyetlen problémánk a borítóval kapcsolatban annyi volt, hogy az amúgy is nehezen olvasható frott típusú betűket sikerült egy nem túl szerencsés megoldással, -vagyis a halvány árnyékok elcsúsztatásával- szinte tökéletesen olvashatatlaná tenni...

A maxin a „fools” négy változatát találjuk. Az első, a single, a nagylemez-változattól alig különbözik, itt a szám végi lecsengés hosszabb. Ez után két, az Alphaville által mixelt verzió következik. A „Seven Seals”-ban az egész nóta egy akusztikus gitár alapú megszólalással hallható, rendkívül feszes tempóban. Összességében amolyan U2-s hangulata van a dolognak, de azért én maradok az eredetnél, bár igaz, a nóta így is igen jó. A „Faithful & True” verzió a dal balladásított (valaki ásíttott? - SeSp) változata egy zongorán, némi halk gitáron és szintetizátoron előadva. Igazi csemege a rajongóknak, hiszen maga a szám nem szenvedett csorbultat a kifejezés módjának változása miatt, sőt! A negyedik mix, a maga „Twelve Inch” címével sejteti, hogy a hallgató itt valami nagyon technos-ra számíton. A végeredmény egy tipikus (azt is mondhatnánk, vérbeli...) disco nóta. Szerencsére, nem olyan durva mértékű a rombolás, mint amit annak idején a „Romeos”-sal műveltek, hanem jóval igényesebb, hasonlóan a „Big In Japan A.D.”-hez.

Vajda Ferenc & Heltai Áky

A videónak eddig két verzióját láttuk, az egyiket a Viva Tv-n szokták adni, a másikat pedig az MTV-n. Meglehetősen sok különbség van a kettő között, de azért a fő gondolati elemek azonosak. A rendező, Scott Kennedy láthatóan ügyelt arra, hogy „korszerű” (azaz a zenészek láthatóak legyenek a filmen, mozgalmas, színes vágásokat használjon) videót készítsen, ám ellenben a most divatos videodömping nagy részével ellentétben valamiféle mondanivalója is legyen a filmnek, ne csak átlátszó ruhadarabokban táncikáló fotómodellek foglalják a képet. A képek szorosan követik a szöveg cselekményét, így talán néhány dolog azok számára is érthetővé válik, akik nem értik az angol nyelvet. Marian két „szerepet” is felvállalt a videóban, egyszer, mint énekest, egyszer pedig (ekkor fehér zakót hord a másik, a fekete helyett) mint egy bolondot (Fool), aki általában idétlenül táncol, vigyorg, fényképez, de láthatjuk őt egy szimbolikus gyászmenet élén is. A gyászmenet szerintem az egyik legjobb része a videónak: három (!) koporsót visz a vállán négy-négy csuklyás alak, a koporsók nyílásaiból pedig papírpénzek lógnak ki. Előttük megy a Bolond, aki hevesen gesztikulálva mutatja nekik az utat. Ez a kép egyértelmű utalás a szövegre. A másik két zenész, Ricky és Bernhard csak rövid állóképekben jelenik meg. Rajtuk kívül egy kisgyerek még a főszereplő, aki a fején egy álarc, kezében oedig egy bottal táncol és futkározik (főleg az MTV-s videóban, a másikban alig látható).

Összességében úgy látjuk, hogy a „Fools”, azaz a bolondok maguk az emberek, a politikusokkal együtt, akik képtelenek abbahagyni a táncot, „Keep on dancing all you fools”. Ez annyit jelent, hogy az emberek egy olyan kormányzat függőségében élnek, melyet ők hoztak létre... Democracy is just a lie.

PROSTITUTE

A kurva, aki mindenre kapható

Amikor egy délután meghallottam a hírt, hogy végre utcan van a PROSTITUTE, rögtön útnak indultam, hogy megvegyem. A FOOLS maxit már ismertem, és bevalom, nem tudtam, mit is gondoljak a nagylemezről. Igaz, az első kislemez nagyon tetszett, de nem határolta be eléggé azt az irányvonalat, amit a nagylemez követhet. A lemezboltba tíz perccel a zárás előtt érkeztem (hogy biztosra menjek, a Vörösmarty téri lemezboltba mentem). Éppen csak annyi időm maradt, hogy a számok első tíz-tizenöt másodpercébe belehallgathassak, mert már legszívesebben kirúgtak volna az üzletből. Először kicsit megijedtem a lemeztől. Tulajdonképpen igazából azt vártam, hogy a lemez a Breathtaking-os kísérletezőkedő utat járja majd, de akkor még semmit nem árult el ebből a lemez (ezen nincs is mit csodálkozni). Csak három szám emléke maradt meg bennem elsőre a rövid részletek után: egy tipikus lassú, szaxofonos pop-balladé (ez az IMPOSSIBLE DREAM volt), egy feszes diszkó-számé (APOLLO), és a legnagyobb megrökönyödésemre egy reagge (atyáé!) számé (FAITH). Otthon aztán leültem egy foteleba egy magnóval szemben, és elindítottam a kazettát.

The Paradigm Shift

Teljesen ledöbrentett az első hallgatás után. Úgy éreztem, valódi paradigmaváltás következett be az Alphaville háza táján. A szám egy egészen picit Depeche Mode-os, de hozzátartozik az igazsághoz, hogy a lemez majdnem minden számánál úgy éreztem, hogy valamilyen nagy zenei stílus felújításával állok szemben. Eleinte ez na-

gyon zavart, de most már rájöttem, hogy nem egészen az utánzás az, amiről a lemez szól.

Szóval a szám nagyon tetszik, egészen különleges Marian énekstílusa, és ebben a számban különösen (egyébként az egész albumon) tetszenek a dobok. A szám ritmusa nagyon dinamikus, nagyon jónak találok amikor Marian saját magának felelget (That is the way/Ez az út Do you hear the river flow?/Halled a folyó zúgását? Do you hear it?/Halled? Yes.../Igen). A szám introjában nagyon tetszik az apró tétovázást idéző hangzás, amelyet a berobbanó ének szakít meg. Már itt is megfigyelhető a különleges visszhangfeketek egyike, amelyekkel nagyon hozzáértően bántak a lemezen, a legtöbbszor szinte észrevehetetlenek.

A szövegben a Chaos wich means Order (Káosz, ami rendet jelent) egy híres filozófus kijelentése, aki sokat foglalkozott a paradigmaváltás elméletével.

(Ide tartozhat, hogy az úgynevezett világévek sorában most lép a világ egy újba (a világév nem azonos egy évvel, azaz 365 nappal), egy új korbba (NEW AGE), és minden ilyen új évbe lépés paradigmaváltással, alapeszme-váltással jár. Az új korszak a vízőntő jégyében telik majd.)

The hidden harmony discover

Fools

Ezt a számot már ismertem, máig is az egyik kedvencem. Amikor először meghallottam, rögtön egy régebbi Jan Hammer szám, a Seeds (ez volt a címe a Big in Japan kislemez B oldalán található számnak is) jutott az eszembe. Nagyon teszik a változatos és dús

gitárhangzás. Egyébként az egész szám hangzása és hangszerezése az egyik legjobb az albumon. Teljesen meglepő volt a szám vége. Az átvezetés teljesen zökkenőmentes, és remekül fokozódik fel a hangulat a szám végére, hogy a hosszú dobokkal kihunyjon.

Örültem, hogy ez a szám lett az első kislemez, igen sokszor és sokfelé lehetett hallani. Nagyon népszerűséget is megérdemelt volna.

We are the first, they are the third

Beethoven

Ennek a számnak is nagyon tetszik a bevezetője, olyan eddig - általam - sehol nem hallott effektek teszik érdekessé, amelyek lehetővé teszik, hogy ez a szám is kiemelkedjen a szürke tömegből. Eleinte unalmasnak találtam, túl hosszúnak, és a szám végén még most is érzem egy kicsit. Nagyon erős és drasztikus a gitárjáték végig, és ezt a hatást a dobok meg a vonósok csak erősítik. Különleges megoldásnak találtam, hogy az első refrénnél csak a tényleges refrén első felét hallhatjuk.

Eleinte tartottam egy kicsit a számtól, amíg még nem ismertem, el nem tudtam képzelni, vajon mi köze lehet Beethovenhez. Bevallom, ma sem értem. Májig sem tudtam igazán megbarátkozni igazából a számmal, minden érénye ellenére.

Judenschweine raus

Ascension day

Kicsit elfogult leszek, hiszen ez az egyik legnagyobb kedvencem a lemezeiről. Az intro egészen olyan, mint ha valami filmenét hallanánk, és a gyilkos éppen most közelíti meg áldozatát a baltával...

Aztán ebbe csap bele a dob. Láttam, hogy amikor valaki hallgatta ezt a számot, nagyot ugrott ennél a résznél, annyira meglepte ez a fordulat a lágy hangok

után. A dobok egyébként rendkívül dinamikusak itt is, hűen követik a szám ritmusát. Nagyon jó a szöveg, kár hogy most itt nem idézhetek belőle. A szám közepén a váltás legalább annyira meglepő, mint a már említett indítás. Eleinte zavart, hogy mindig a Queen nagyszerű Innuendo-ját juttatta eszembe, de már rájöttem, hogy egészen más itt a funkciója, mint annál a számnál. Ezek után a szinte észrevétlenül térünk vissza az eredeti ritmushoz, majd szinte a végletekig fokozott felfutással fejeződik be a szám. Ez a megoldás egy kicsit emlékeztet ugyan a Fools-ra, de itt is teljesen természetesnek hat. Marian befejezésül még egy kicsit beleliheg a mikorofonba.

Whirlpools of Love

The Impossible Dream

Eleinte nem szerettem ezt a számot. Megijesztett, hogy túl dallamos, túl egyszerű, túl divatos. Aztán felfedeztem magamnak a három (!) szót, az kétféleképpen elnevezett refrént (megjegyzem, az első verzió jobban tetszik), és az intróban is hallható tétova dobokat. Marian nagyon szépen énekel ebben a számban, pont annyira, ahogyan a téma megkívánja. Ez az első szerelmes dal a lemezen, és ez megbocsájtható neki. Ma már szeretem a számot, hiszen rájöttem, hogy nem akar más lenni, mint a lehető legtermészetesebben őszinte.

Ez lett a második kislemez, és nem is tudtam, örüljek-e neki, vagy sem. Népszerű lehet, mert divatos, és ugyanezért nem. Nem tudom, mit gondoljak.

Alive Angel

Parade

Első hallásra megszerettem. Titokban számítottam is egy ilyen számra, egy második Summer Rain-ra. Akkor még azt hittem, ez a szám lesz az. Nagyon

szép a zongora és a basszus játéka, a trombitaszólót meg nagyon szeretem, és pont odaválónak találom, ahol hallhatjuk.

A szöveg nagyon melankolikus, Marian pedig ennek megfelelően adja elő az éneket. Szinte végig mélyen énekel, egyedül egyszer hallhatunk magasabb éneket, a szám végénél, mintha valami templomi kórust hallanánk.

A mother in tears

Ain't it Strange

Ezt a számot még ma sem kedvelem igazán, ez az, amelyik a legkevésbé tetszik az albumról. Nem érzem igazán őszintének, annak ellenére, hogy a hangszerezése, meg a kivitelezése tökéletes. Mariantól nem szoktuk meg az ilyen stílusú éneket, és szerintem nem is igazán áll jól neki. Kicsit Bee Gees-esre veszi a figurát. A szám végén hallható rapbetét viszont nagyon eltalált. Ez egy kicsit fel-emeli a számot.

Igaz, a szöveg végig nagyon jó, és azt hiszem, ennek a számnak van a leghosszabb szövege az egész lemezen.

We're getting Nowhere

All in the Golden Afternoon

Ez már második Afternoon az AV történetében. És nem kevésbé szeretem ezt, mint az előzőt. Ez a szám szerintem az album egyik választóvonalja, innen kezdődően érzem igazán összetartozónak és valóban egy-ségesnek a számokat.

Nagyon nyugatónak hat a szám.

Jó tudni, hogy ez az első szám, amelynek szövegben nem vett részt Marian. A szerző Lewis Carroll, akinek nevével már találkozhattunk az AV életében.

The happy voices cry

Oh Patti

Ha még lehet fokozni a nyugalmat az All in the Golden Afternoon után, akkor a Patti ezt teszi. Marian nagyon szépen énekel itt is, a szám közepén egészen elhalkul. Ekkor indul be a szám - legalábbis először azt hittem, még mindig a Patti-t hallom, de aztán rájöttem, hogy ez már az

Yawning at the multitude

Ivory Tower

Ennek a számnak először a szövege ragadt meg, amely mindenki magánügyeiről, saját elefántcsonttoronyáról (my sweet Ivory Tower) szól. Az énekstílussal a lemezen még találkozhatunk. Mint már említettem, ez a már ez a szám is szervesen kapcsolódik a többihez, így elég nehéz különállóan írni róla. Egyszerűen jó.

Another house is burning down

Faith

This is Radio Freedom....This is Radio Freedom
Ezzel kezdődik a Faith-en kívül egy másik szám is, mégpedig az, amivel annak idején a KLF befutott. Akkor egy tecno-szám követte a bejátszást, most viszont egy részlet a műsorból, amely felkonferálja a számot. Ami pedig ezután következett nagyon meglepett. Reagge szám az Alphaville-től! Ez már sok! Itt gondoltam először arra, hogy a Prostitute voltaképpen nem más, mint stílusgyűjtemény.

Mindezek ellenére az AV-reagge egyáltalán nem hihetetlen, sőt. Ha nem tudnám, hogy ez az első ilyen próbálkozás, azt is hihetném, hogy egy reagge-együttest hallok. Nagyon szeretem a szájharmónia hangját végig a számban. Különlegességnek találom.

I heard this song

Iron John

Ennek a számnak egyedülálló hangulata volt. Amikor először meghallgattam, bizonyos előítéleteket keltett bennem a cím. Iron John - valamiféle balladának gondoltam. Egy régies hangulatú hőskölteménynek, amit sem akkor, sem ma nem igazán tudok hova tenni.

Childish daydreams

The One Thing

Szerintem ezzel a számmal kezdődik az album utolsó felvonása, amely méltó lezárása a daloknak, és igen színvonalassá teszik a befejezést is. Egy kicsit Eurithmics-esnek éreztem először a számot, az egésznek olyan 80-as évek-beli soft op-os csengése volt. Talán éppen ezért szeretem. A szám végére felfokozódik a hangulat és remekül köt át a Some People-ba. Ezt az átvezetést is (immár nem az első az albumon) nagyon helyénvalónak és zökkenőmentesnek tartom.

You're too perfect

Some People

Elsősorban a szövegével szeretette meg a Some People magát velem. Utána figyeltem csak fel a zenére, amely nagyon karakteres (itt jegyzem meg, hogy ez igaz a lemez összes számára is). Nagyon érdekes, hogy ez már a sokadik dal az albumon, amelynek a végére abszolút felfokozódik a hangulat (úgy látszik nagyon tetszik az Alphaville-nak ez a megoldás mostanában - megjegyzem nekem is).

Some people slashing sacred cows

Euphoria

Lenyűgöző ez a szám.

Nehéz róla írnom, hiszen számomra ez az abszolút favo-

rit. Nem csak a lemezen. Fantasztikusan erős az atmoszférája, a hangszerezése pedig tökéletes. Az intró egy kicsit talán Pink Floyd-os, de ez megbocsátható neki. Egész egyszerűen minden a helyén van. Nem találok egy felesleges hangot sem.

A szöveg pedig roppant rövid. Marian néhány sort ismételtet, változó sorrendben.

A vokálrész ugya egy picit emlékeztet az Ivory Tower előadásmódjára, de nem zavaróan.

Egyszóval ez a szám fantasztikusra sikeredett. Kíváncsi volnék, meddig dolgoztak rajta a stúdióban. Végül is mindegy, mennyit - megérte!

A szöveggönyv utolsó sora: AD-LIB. Ezzel már találkozhattunk Marian szólólemezén, ott sem hangzott el, csak a Sweet Needles Of Success szövegében szerepelt, szintén az utolsó sorban. Hogy mi ez az AD-LIB? Azt hiszem, alamilyen zenei kifejezés, de az biztos, hogy egy elég híres számítógép-hangkártya neve is. És mit jelent? Nem tudom.

Evacuation of the isle

Apollo

Ezt tartottam az első hallgatáskor diszkó-számnak, amely véleményem azóta sem változott túl sokat. Ezt persze nem negatívumként mondom, hiszen mind zeneileg, mind a szövegét tekintve nem lehet rosszat mondani rá. Ami igazán értékes számomra, az a - már megint - a végén hallható rész. Szokás szerint hatalmas energiával felfokozódik a hangulat, majd egy csapásra elhal, csak lágy szintetizátor marad hátra, amely elúsztatja a számot. Itt jegyzem meg, hogy az intró eléggé emlékeztet Vangelis 1492-jének az elejére.

Ways of triumph

Hát ez volna a PROSTITUTE számomra. Kicsit elkapkodottra sikeredett ez a néhány gondolat, de remé-

lem ez nem túl zavaró, hiszen nem elemzést akartam írni, hanem a véleményemet egy lemez néhány dologáról, amit már nagyon vártam. Dupla lemezt kaptunk, akkor, amikor a dupla lemez fogalma megszűnt, hiszen már csak hosszú CD-k vannak.

Hogy sikerül -e az Alphaville-nek valami viszatérés-féle ezzel a lemezzel? Megmondom őszintén, fogal-

mam sincs. Önmagukat adták, és elhiszem nekik, hogy ez volt a Breathtaking utáni időszak termése.

Az album egészen kiválóra sikerült, minden tekintetben. Igazi concept-album, amelyet mindenkinek érdemes lenne meghallgatnia.

Choby

Prostitute, avagy a zene megkísztetése

Többen vélik azt, hogy az Alphaville hátat fordított annak a zenei kísérletezésnek, amelyet a THE BREATHTAKING BLUE-val elkezdett a nyolcvanas évek végén. Lehet, hogy van benne valami, mindenesetre ezzel is lehet magyarázni az album címét. A PROSTITUTE (azaz prostituált) ebben a helyzetben az „eladhatóbb” és ezáltal a „megvehetőbb” jelentéssel bír, ami egyértelműen a zenére vonatkozik. Más kritikák viszont épp az előző album folytatásaként beszélnek az új anyagról.

A borító (mint ahogy a FOOLS borítója is) vörös színű és festett. Rajta nagy betűkkel a cím, s csupán egy kutya fehérlik előtte. Alul, egészen kicsiben a FOOLS borítója, és egy alfa betű. A füzetben több fotó a zenekar tagjairól, s ami érdekes, mindegyik tagról egy-egy festmény is szerepel. A szövegek kézzel írva, néhol már-már olvashatatlanul kerültek bele. Nagyon tetszik a borító, mint művészi alkotás sem elhanyagolandó.

PROSTITUTE, AVAGY A ZENE

A dalok létrehozásában szerepe volt annak a Rainer Bloss-nak, aki vagy tíz évvel ezelőtt még Klaus

Schulze-val is dolgozott (ő a TBB producere volt). Bloss nem egy dalban közreműködik, mint billentyűs, s jónéhány dal zenei társszerzője is. A német popipar nagy öregje, két évvel ezelőtt, már Marian albumán is, mint szerző szerepelt. Érdekes, hogy az új album zenei rendezését is az Alphaville végezte, tehát nem kértek fel senkit külön erre a feladatra.

A lemezen minden dal más és más, tulajdonképpen erre is vonatkozhat az album címe. Hadd térjek itt vissza az első részben leírtakhoz. Szerintem nem lehet ilyen élesen elválasztani a két megközelítést, mert mindkettőben van némi igazság. Néhány dalban ott van a TBB melankóliája (Parade, All In The Golden Afternoon), s néhányban a kísérletezés (The Paradigm Shift, Dome People) is. Persze, a divatot sem szabad figyelmen kívül hagyni, manapság, ténylegesen ha a zenéről is van szó. Gondolok itt a rapbetűre az Ain't It Strange-ben, vagy a Faith-re, amely egy komplett reggae (!) nóta.

Nagyon jól indítja az albumot a **The Paradigm Shift**. Tetszik Marian énektípusa, a zörejek, az erős dobok különlegessé varázsolják a dalt. Örülök, hogy végre van egy ilyen stílusú nótája is a zenekarnak.

A **Fools** már ismerős volt, hisz ez a dal jelent meg kislemezen az album előtt. A Beethoven-t nem szerettem először, de most már a kedvencek között van. Kicsit U2-san szól a gitár a második kórusnál, de ennek ellenére nagyon tetszik.

Az **Ascension Day**-től nagyon be lehet pörögni, tetszik a gitárszóló a spanyolos gitárjáték, Marian pedig a végletekig fokozva a dal lendületét énekével. A végére teljesen kinyílik a hangzás a kóruséneknek köszönhetően. A mikor először hallottam, a **The Impossible Dream**-et, egy kicsit INXS—esnek tűnt. Egy nagyon szép dal, nem lennék meglepve, ha kislemezzre kerülne. (*A jóslat bevált. Ezúton is sorry a „kis” csúszásért...- SeSy*) A **Parade** tiszta jazz, egyszerű zongora és basszáék. Ebben a dalban hallható sz album talán legszebb hangszerek szólója, egy trombitaszóló Elégge divatosan hangzik az **Ain't It Strange**, ezt a dalt nem is szeretem annyira, nem úgy a szövegét. Igazi csemegének számít a végén hallható rapbetét. Ezt két lassú dal követi. Az **All In The Golden Afternoon** harmóniája és melankóliája rögtön megfogott, az **Oh Patti** tisztasága és egyszerűsége szintúgy. Szerintem ez a két legszebb dal a lemezen. Az **Ivory Tower**-nek is megvan a különlegessége, már ami a szöveget illeti. Zeneileg is nagyon jó. Tetszik Bloss zongorajátéka, és egészen egyediek a váltások is. A dal végén a Radio Freedom jelentkezik Afrikából, ezzel átvezetve bennünket egy újabb zenei világha.

A **Faith** megmutatta nekem, hogy az AV ebben a zenében is megállja a helyét. Minden benne van ebben a dalban, ami egy jó reggae nótához kell. Nagyszerűen illik a szöveghez. Amikor először végighallgattam az albumot, az **Iron John** volt, ami már elsőre tetszett. Van benne valami szomorúság, a ref-

rén ugyanakkor felemelő, már-már himnikus. Abszolút kedvenc. A **The One Thing** nekem egy kicsit Roxy Music-osnak tűnik, ennek ellenére nagyon szeretem. Kissé andalító és nagyon tetszik benne a szakszofon. Sokáig nem értettem, hogy mint keres a **Some People** a lemezen, mondhatnám azt is, hogy nem voltam kibékülve vele. Persze, hogy lenni szokott, mindig az a dal tetszik később, amelyik először nem. Így is lett. A dal vége a legjobb, amikor Marian teljesen felhúzza magát.

Egészen mélyről indul az **Euphoria**, már-már pszihedelikus hatása van. Fokról-fokra épül fel, egy nagyszerű kórossal beteljesülve, s mint a cím is utal rá, kifejezetten jó érzést kelt a hallgatóban. (Csak érdekességként: szerintem az első kórus egy az egyben a Golden Feeling instrumentális verziója) És hogy teljes legyen a kavalkád, a végére egy táncszám, az **Apollo**. Szerettem ezt a dalt, mindig más dimenziókba repít. Persze, ez csak fantázia kérdése.

PROSTITUTE, AVAGY A HALLGATÓ

Vajda Ferenc

Akik a nőt futtatják

Ricky Echolette: El Video Mexicano avagy a mexikói videó

Elhatároztuk, hogy a videót a „Fools”-hoz Mexikóban forgatjuk, kakasviadalo, sivatagi kakasok, poros országok, és természetesen az ott élő emberek között. Április vége körül szállt fel velünk a repülőgép. Mexico City lélegzetelállító látványt nyújtott a levegőben, ahogy a házak feltűntek a horizonton, ez a világ legnagyobb városa. A repülőtéren megismerkedtünk Jamie-vel. Ő volt az, aki már napokkal az érkezésünk előtt előkészületeket tett mint gyártásvezető, összehozta a csapatot, felszerelést bérelt, stb...

A hegyek között vitt az utunk egészen a Mexico City-től 400 km-re lévő San Miguel de Allende-ig, amely egy régi, kicsi-spanyol-mexikói városka igencsak megővött történelmi emlékekkel. Az egész valahogy úgy festett, mintha minden olyan kőből épült volna, amit a szél fénysített ki az évszázadok folyamán. A templom a városka közepém állt, és úgy nézett ki, mintha egy cowboy építette volna.

San Miguel nagyszerű bázisnak bizonyult. Onnan mentünk fel mindennap a felvidékekre és egyéb poros helyekre. Nehéz elhinni, de ez a poros táj hihetetlenül termékeny. A kőszivatag alatt lesben áll a víz - hat lányi mélységben. Ha valaki elültetett it valamit és megöntözte a földet, hamarosan virágzó kert jelent meg.

A forgatás első napján rettenetes hőség volt, és leégett az orrunk, de este mégis teljesen felhős volt az égbolt. Később már egy hatalmas napernyő alatt forgattunk, s egészen olyan érzésünk volt, mintha egy régi Tex-Mex westernfilmben játszanánk, tehenekkel, kecskékkal valamint körülöttünk rohángáló gyerekekkel.

A csapat nagyon jól összerázódott, pedig nem kevesebb, mint 25 tagból állt, plusz a teherautók, színpadi kellékek, meg a kiegészítők. Ráadásul nagyszerű szereplőgárdánk volt, ami nem volt más, mint a helyi lakosság. Akármikor volt rájuk szükségünk, azonnal jöttek.

Scott Kennedy, a rendező, és Alec, az operatőr New Yorkból jöttek. A csapat többi tagja Mexico City-beli és San Miguel-i volt. Különösen nagy szerencsérnk volt, hogy találkoztunk Chabir-ral, a művészeti vezetővel, aki egész éjszaka varázslatos és örült tárgyakat keresgélt nekünk - mint díszleteket a forgatáshoz. Scottnak és Alecnak jól ment a közös munka, mindig egyeztettek ötleteiket, mielőtt leforgattak volna egy jelenetet.

A dolog technikai oldaláról egy kis ízelítő: 35mm-es Arriflex filmet használtunk, színeset, és fekete-fehéret egyaránt. Teljesen megbíztunk Scottban, abban, ahogy ő értelmezi a dalt, s hogy nagy hatású, impresszionista képekben jellemzi azt. A forgatás alatt is meg voltunk róla győződve, hogy egy csodálatos videót készítünk.

Végezetül két emlékezetes dolgot mesélek még el: az egyik, hogy a forgatás hetében két napig úgy ömlött az eső, mintha dézsából öntenék - a sivatagban! Ennek persze az lett az eredménye, hogy az egész stáb bokáig érő sárban dolgozott, de folytattuk a munkát.

A másik dolog az utolsó napon történt, amikor már visszamentünk a Mexico City-beli hotel-szobáinkba. Reggel hétkor arra ébredtem, hogy valaki dörömböl az ajtómon. Egy törülközőt te-

(folytatás az utolsó oldalon)

Marian véleménye a Prostitute dalairól

Fordította és "szetértő": Földi Ány

The Paradise Shift

Egy Ricky-szerzemény. Már amikor legelőször hallottam a dalt, rögtön megtetszett, mert olyan „japán”-os. Bernd egy kicsit panaszkodott, mert szerinte a szövegnek egy kissé halvány tónusa van. Persze, rengeteget rejt magában Ricky személyes életfilozófiájából és véleményéről a mai világról. A démon is saját maga énekel. Szerintem érdekes lett volna, ha ő énekel a mesterszalagon, mert nekem például voltak kisebb problémáim a vokállal, és nem igazán voltam elégedett az eredménnyel. Egészen őszintén, érdekelne, mit gondoltok arról, mi lett volna, ha más énekelte volna a dalt? (például Ricky.)

Fools

Ez volt az egyik első dal, amit erre a lemezre írtunk. Kb. 1992-ben kellett lennie. Teljes egészében felvettük a számot, de egyikünk sem volt teljesen kibékülve vele. Aztán Ricky feljátszotta ezeket az új akkordokat, amiket az új verzióban hallatsz. Varázslatos volt. Mindegyik rész a legjobb helyre került, a vokál, a basszus, a gitár. Bármilyen módon szólt a dal, fantasztikus volt. Ezért van annyi változata a „Fools”-nak, nekem egyébként a zongorára írt tetszik a legjobban.

Beethoven

Egy közös dal Rickytől és Berndt-től. Eredetileg instrumentális. Aztán megtörténtek azok a bizonyos gyilkosságok Moelinben és Solingen-ben.

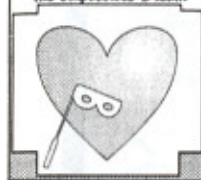
Ascension Day

Ezt a dalt egy héttel azután írtam, miután Freddie Mercury AIDS-ben elhunyt. Rendkívül szomorú voltam, olyan szomorú, mint 1980-ban, amikor hallottam a John Lennont ért gyilkosságról, vagy 1963-ban, a Kennedy-merénylet idején. Megpróbáltam mindent kifejezni az Ascension Day-ban, amiket ezekben az időkben éreztem, különösen azt, amit Freddie jelentett nekem. Ez persze nem igazán lehetséges három és fél percben. Freddie mindig egy ideál maradt nekem, egy univerzális génusz, akárcsak Prince. Még mindig elég nehéz az elejétől a végéig végighallgatnom az utolsó Queen albumot, az Innuendo-t, mert tisztán érzem benne Freddie kétségbeesését, a dühét és a tiltakozását a biztos halál ellenében.

The Impossible Dream

Egyike Bernd kedvenc dalainak a lemezen.

Parade

Egy másik Ricky-dal. Az iraki-kuwaiti háború hatása alatt írta. Egy csomó különféle béketüntetésre emlékszem azokból az időkből. Nagy részük az amerikaiak ellen irányult, akik Kuwait segítségére siettek. Vicces, hogy csak néhány Szaddám Hussein-ellenes demonstráció volt, aki pedig valójában az igazi agresszor, az irányítója annak az értelmetlen vérontást hozó háborúnak. De megértem mindazt a véleménykülönbséget is, ami a szerbek boszniai öldöklését kíséri. Mindezek a dolgok szorosan összekapcsolódnak a „Parade” témájában, de azért a dal leginkább egy katonai temetés leírása. A fiúk csak jönnek és jönnek, néhányan kopsorokban. És senkit sem vádolnak emiatt.

Alie's 94 Strange

A dal azokat a kérdéseket teszi fel, melyekre a Fools nem válaszol, de néha már félig benne van a válasz a kérdésben. Vagy lehet, hogy több dologra tesz fel kérdéseket. Vagy csak egyszerűen rossz kérdéseket tesz fel.

Alie On The Golden Ajánlatok

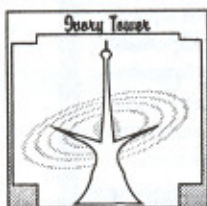

A szöveg Lewis Carroll Alice Csodaországban-jából való. Gyönyörű szavakkal írja le az eredetét ennek a furcsa tündérmesének. Rainer (Bloss), a társzerzőnk, és egyben mindegyikünk régi barátja megfelelő zenével látta el a sorokat.

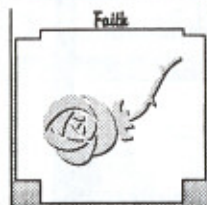

Patti nem egy kitalált figura, sokkal inkább egy élő személy.

Korábbi albumokról idézett sorokkal meséli el az együttes történetét. Bevallom, az ötletet a Beatles „Glass Onion” című dalából vettem.

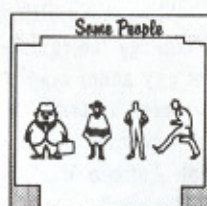
Egyszer azt álmodtam, hogy játszom és éneklek ezt a dalt. És ez is történt, amikor felébredtem. Nem jut most eszembe, ki is írta.

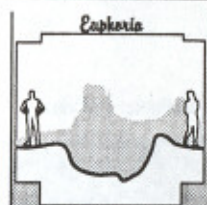
Ez a dal Bernd egyik első szerzeménye. Ha jól emlékszem, 1981-es keltezésű. Szerintem egy elektronikus népdal. Sajnos, a dudaszó hiányzik az instrumentális részből.

Éppen egy dalon dolgoztunk, amikor egy Gale nevű riporter élőben közvetített a Los Angeles-i rasszista megmozdulásokról. Ricky felvette a riportot, és ezt használtuk háttérnek ebben a dalban.

Egy rasszindulatú zenei darab, rasszindulatú szöveggel egy rasszindulatú világról. Számomra az album legsötétebb részeinek egyike.

A Prostitute utolsó szerzeménye.
...és a legjobb kórusrész az összes Alphaville dal között.

A kedvenc dalom. Talán egy lassú számként kellett volna elkészíteni.